

ното движение. Всички хора, настроени революционно и бун-раски, се изселват. В Сливенския край остава главно мирното население, несвързано с хайдушкото движение. От друга страна, изселническото движение към Североизточна България, Румъния и Русия създава нови връзки. Ние виждаме следващите хайдушки дружини да действуват не само на юг и на запад, но и на североизток.

Постепенно положението се нормализира. Една част от изселените се завръщат в родните си огнища. От балканските селища слизат в полските райони нови заселници. През този период развитието на капиталистическите отношения тръгва решително напред. Разширява се вътрешният пазар, засилват се икономическите връзки с другите страни. В градовете, особено в Сливен, възникват търговски сдружения. Прощъфтява текстилното производство. То все повече се съсредоточава в пръснатите манифактури, ръководени от карабаджиите. Нещо повече, през 1834—1836 г. в Сливен Добри Желязков поставя основите на първата текстилна фабрика в нашите земи. Разцвет достига и занаятчийското производство, макар и някои от занаятите като оръжепроизводство, розопроизводство и др. да замират. Самото турско правителство въпреки срещаната съпротива издава някои закони като закона за отменянето на вътрешните мита—гюмуруците, които подпомагат икономическото развитие. Тези закони обаче до голяма степен остават само на книга. Дори в Сливенския край се засилват противоречията. В много от селата продължават да съществуват чифлиците на султаните—Гираи, които се стремят да запазят старите феодални порядки и начини на експлоатация. Нещо повече, дори сливенското население, в ръцете на което е съсредоточен целият икономически живот на този „най-ръкоделний град в Турско“ (според Ив. Богоров), трябва извън обикновените и тежки данъци да дава „дарения“ на аги и бейове и да плаща за байрами. Ето защо противоречията между напредващата икономика, особено в градовете и остарелите производствени отношения, все повече се засилват. Произволите на султани, откупници на данъци, чиповници, на българи — чорбаджии-изедници — продължават да съществуват. Те са постоянен източник за все нови и нови сблъсквания, а заедно с това и за все нови и нови излизания на хайдути.

През този период, особено до Кримската война хайдушко-